

לפרשת בהעלותך

א. האור במשכן אלהים דולק, אבל הכוחות של משה הולכים ואוזלים. הוא מבקש לחלוק בעול ההתגלות האלהית עם אנשים נוספים.

ב. (כד) ויצא משה וידבר אל העם את דברי ה' ויאסף שבועים איש מזקני העם ויעמד אתם סביבת האהל: (כה) וירד ה' בענן וידבר אליו ויאצל מן הרוח אשר עליו ויתן על שבועים איש הזקנים ויהי כנוח עליהם הרוח ויתנבאו ולא יספו: (כו) וישארו שני אנשים במחנה שם האחד אלדד ושם השני מידד ותנח עליהם הרוח והמה בכתבים ולא יצאו האהלה ויתנבאו במחנה: (כז) וירץ הנער ויגד למשה ויאמר אלדד ומידד מתנבאים במחנה: (כח) ויען יהושע בן נון משרת משה מבחרי ויאמר אדני משה כלום: (כט) ויאמר לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל עם ה' נביאים כי יתן ה' את רוחו עליהם: [במדבר יא, 24 – 29]

ג. פתאום נחה עליהם הרוח, על בני האדם, פתאום הם קשובים לקול העליון-הפנימי. זה לא דורש הרבה: רק שקט מסוים, רק שחרור מקנאה ומשנאה, רק שמים ואור ורוח אלהים.

ד. **דממות שלי / לאה גולדברג**

ממבט מפוכח הדוחה כל דמעה וכל להט,
מבת-שחוק אדיבה הצופנת חמלה חשדנית,
מתנועה של כתף, יהירה, משפילה ומכנעת,
מרצון זידוני להקניט.

מחומת המילים הקטנות החוסמות את הדרך אליך,
משיחה מפרשת בשמי ובסתר נוגעת בשמה –
אשחרר את נפשי וציויתי עליה ללכת
אל אותה השעה האחת, שפרחה על מפתן הדממה

שם שתלו ילדים עיניהם היודעות לברך ולתמוה.
שם הזר השתקן בלי לדרוש בשלומי יעבור,
שם העשב נמוך עד מאוד, והרוח גבוה,
ומים רבים,
ושמים רבים,
ואור.